

Branka Bagarić

Dragana Markanović

Dubrovnik

7.-11. studenog 2012.

POVEZANOST IRACIONALNIH VJEROVANJA O LJUBAVI I PARTNERSTVU S NEKIM SOCIODEMOGRAFSKIM VARIJABLAMA I ZADOVOLJSTVOM U VEZI

“Da smo se voljeli racionalno, da nismo srcem mahali stalno, bilo bi nas još i sad...” (Jinx)

Uvod

Ulazeći u romantični odnos, partneri u njega unose vlastita očekivanja i ideje o ljubavi i partnerstvu. Ta se vjerovanja oblikuju od ranog djetinjstva pod utjecajem relevantnih životnih događaja.

Prema kognitivnom modelu, vjerovanja najčešće nisu jasno artikulirana, no osjećaju se točnima i stoga snažno utječu na obradu informacija u različitim situacijama.

Znanstvena istraživanja i klinička iskustva sugeriraju da su osobe koje imaju iracionalna vjerovanja o ljubavi i nerealistična očekivanja od ljubavnih partnera često manje fleksibilne i manje spremne na kompromise, odnosno da su takva vjerovanja nerijetko izvor konflikata i nezadovoljstva partnera.

Cilj ovoga ispitivanja bio je provjeriti kako su vjerovanja u različite zablude o ljubavi i partnerstvu povezane s nekim sociodemografskim varijablama i zadovoljstvom trenutnom ljubavnom vezom.

Sudionici

Broj (N)	464
Spol	
žene (N)	372
muškarci (N)	92
Dob (M, SD, TR)	34.6 god. (9.05, 18-65)
Obrazovanje	
SSS (N)	80
VŠS (N)	43
VSS (N)	340
Bračni status	
sameci (N)	78
u vezi (N)	116
kohabitacija (N)	35
u braku (N)	218
razvedeni (N)	15
udovci (N)	2
Broj ljubavnih veza (M, SD)	4.5 (5.95)
S djecom (N)	210
S razvedenim roditeljima (N)	53

Postupak

Sudionici su regrutirani metodom snježne grude. Podaci su prikupljeni putem interneta.

Instrumenti

Upitnik vjerovanja o pravoj ljubavi (Mili-vojević, 1995), *Revidirana skala vjerovanja o partnerskom odnosu* (Beck, 1989), *Upitnik o sociodemografskim podacima*.

Rezultati

Žene imaju romantičniju sliku prave ljubavi pa tako, primjerice, više vjeruju da se „ostvarenje prave ljubavi prepoznaje po trajnom osjećaju sreće” ($t=2.50$; $df=462$; $p<.05$) te da „u pravoj ljubavi mora postojati potpuno međusobno razumijevanje” ($t=2.01$; $df=462$; $p<.05$). Muškarci pak ljubav češće povezuju s patnjom i ljubomorom i vjeruju da i sami više vrijeđe ako imaju „vrijedniju” partnericu, npr. „Intenzitet patnje nakon prekida dokazuje intenzitet ljubavi” ($t=2.25$; $df=127.5$; $p<.05$), „Što je veća ljubav, veća je i ljubomora” ($t=2.86$; $df=119.6$; $p<.01$).

Žene u većoj mjeri očekuju od svojih partnera da znaju što im je važno bez da im one to kažu ($t=2.47$; $df=367$; $p<.05$), dok muškarci češće vjeruju da ljudi ne trebaju posebno raditi na svom odnosu ako se iskreno vole ($t=2.57$; $df=99.8$; $p<.05$).

Osobe koje imaju manje iracionalnih vjerovanja o partnerstvu zadovoljnije su svojim ljubavnim vezama ($r=.32$, $p<.01$).

Sudionici čiji su se roditelji razveli, za razliku od onih koji potječu iz cjelovitih obitelji, više vjeruju da je istovremeno moguće voljeti dva partnera i uvjereniji su da ih partneri povrjeđuju iz zlobe ($p<.05$).

Najmanje iracionalnih vjerovanja uočava se u osoba srednje zrele dobi ($F=9503.7$; $df=1/464$; $p<.01$), dok ih religioznije osobe imaju više od nereligioznih ($t=5.34$; $df=462$; $p<.01$).

Zaključak

Čini se da su osobe određenih sociodemografskih obilježja sklonije nekim zabludama o ljubavi (npr. muškarci dobar odnos češće uzimaju zdravo za gotovo, osobe odrasle uz razvedene roditelje su uvjerenije u zlonamjernost partnera ako ih povrjeđuje i sl.). Pojedinci i parovi s takvim nerealističnim uvjerenjima i očekivanjima manje su zadovoljni svojim vezama i u konačnici su manje spremni raditi na njima ako se pojave problemi. Psiholozi koji dolaze u profesionalni doticaj s osobama koje imaju teškoće u partnerskim odnosima, posebice psihoterapeuti, bi im stoga trebali pomoći u prepoznavanju i mijenjanju disfunkcionalnih vjerovanja o ljubavi i partnerstvu.